

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Alicja Sosnowska

Pârât: Dyrektor Izby Skarbowej we Wrocławiu Ośrodek Zamiejski w Wałbrzychu

Obiectul

Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu — Interpretarea articolului 5 al treilea paragraf CE, a articolului 2 din Directiva 67/227/CEE a Consiliului din 11 aprilie 1967 privind armonizarea legislațiilor statelor membre privind impozitele pe cifra de afaceri (JO 1967, 71, p. 1301), astfel cum a fost modificată prin articolul 18 alineatul (4) și articolul 27 alineatul (1) din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare (JO L 145, p. 1) — Reglementare națională în materia impozitului pe cifra de afaceri care prevede, în ceea ce privește termenul de restituire a excedentului, condiții mai puțin favorabile pentru persoanele impozabile care încep să efectueze operațiuni impozabile și care sunt înregistrate ca persoane impozabile care efectuează livrări intracomunitare — Principiile neutralității fiscale și proporționalității

Dispozitivul

- 1) Articolul 18 alineatul (4) din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2005/92/CE a Consiliului din 12 decembrie 2005, și principiul proporționalității se opun unei reglementări naționale, precum cea în cauză în acțiunea principală, care, cu scopul de a permite controalele necesare pentru prevenirea evaziunii și a fraudelor fiscale, modifică de la 60 de zile la 180 de zile, începând cu data depunerii declarației de taxă pe valoarea adăugată de către persoana impozabilă, termenul de care dispune administrația fiscală națională pentru a rambursa unei categorii de persoane impozabile excedentul taxei pe valoarea adăugată, cu excepția cazului în care acestea depun o cauțiune în valoare de 250 000 PLN.
- 2) Dispoziții precum cele în cauză în acțiunea principală nu constituie „măsuri speciale de derogare” care urmăresc prevenirea anumitor forme de evaziune fiscală sau de fraudă, în sensul articolului 27 alineatul (1) din A șasea directivă 77/388, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2005/92.

(¹) JO C 69, 24.3.2008.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 12 august 2008 (cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Cour d'appel de Montpellier — Franța) — Procedură de extrădare împotriva lui Ignacio Pedro Santesteban Goicoechea

(Cauza C-296/08 PPU) (¹)

(Cooperare polițienească și judiciară în materie penală — Decizia-cadru 2002/584/JAI — Articolele 31 și 32 — Mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre — Posibilitatea statului de executare a unei cereri de extrădare de a aplica o convenție adoptată anterior datei de 1 ianuarie 2004, dar aplicabilă, în acest stat, de la o dată ulterioară)

(2008/C 260/05)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Cour d'appel de Montpellier (Franța)

Partea din procedura principală de extrădare

Ignacio Pedro Santesteban Goicoechea

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Cour d'appel de Montpellier (Franța) Interpretarea articolelor 31 și 32 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3) — Posibilitatea unui stat membru de a utiliza în relațiile cu un alt stat membru alte proceduri decât cele prevăzute în decizia-cadru și, în special, cele prevăzute de Convenția de la Dublin din 27 septembrie 1996 privind extrădarea între statele membre ale Uniunii Europene — Efectele lipsei notificării, de către statul emitent al mandatului de arestare, a acordurilor și a aranjamentelor existente pe care dorește să continue să le aplice — Posibilitatea statului de executare a mandatului de arestare de a aplica o convenție adoptată anterior datei de 1 ianuarie 2004, dar care a intrat în vigoare, în acest stat membru, ulterior acestei date

Dispozitivul

- 1) Articolul 31 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre trebuie interpretat în sensul că acesta nu vizează decât ipoteza potrivit căreia regimul mandatului european de arestare este aplicabil, situație diferită de cea în care o cerere de extrădare vizează fapte săvârșite înaintea unei date indicate de un stat membru într-o declarație făcută conform articolului 32 din această decizie-cadru.

2) Articolul 32 din Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretat în sensul că acesta nu se opune aplicării de către un stat membru de executare a Convenției privind extrădarea între statele membre ale Uniunii Europene, elaborată prin Actul Consiliului din 27 septembrie 1996 și semnată la aceeași dată de toate statele membre, chiar dacă aceasta nu a devenit aplicabilă în acest stat membru decât ulterior datei de 1 ianuarie 2004.

(¹) JO C 223, 30.8.2008.

Recurs introdus la 27 iunie 2008 de Landtag Schleswig-Holstein împotriva Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a doua) pronunțate la 3 aprilie 2008 în cauza T-236/06, Landtag Schleswig-Holstein/Comisia Comunităților Europene

(Cauza C-281/08 P)

(2008/C 260/06)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurent: Landtag Schleswig-Holstein (reprezentanți: S. Laskowski, Privatdozentin și J. Caspar, Professor)

Cealaltă parte în proces: Comisia Comunităților Europene

Concluziile recurentului

- Declararea recursului ca fiind admisibil și fondat;
- anularea Ordonanței Tribunalului de Primă Instanță din 3 aprilie 2008;
- admiterea concluziilor formulate de recurent în primă instanță și declararea acțiunii în cauza T-236/06 ca fiind admisibilă și fondată;
- în subsidiar, trimiterea cauzei Tribunalului de Primă Instanță spre rejudecare pentru ca acesta să admită acțiunea inițială și să continue procedura;
- pronunțarea asupra cheltuielilor și obligarea Comisiei Comunităților Europene la plata cheltuielilor de judecată aferente prezentei proceduri.

Motivele și principalele argumente

Tribunalul de Primă Instanță ar fi respins acțiunea în anulare formulată de recurent împotriva Comisiei Comunităților Europene ca fiind inadmisibilă pentru motivul că recurentul nu ar fi o persoană juridică în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE. Acțiunea în anulare avea ca obiect Deciziile Comisiei din 10 martie și din 23 iunie 2006 prin care s-a refuzat recurentului accesul la documentul SEC(2005) 420 care conține o analiză juridică a proiectului de decizie-cadru, aflată în dezbaterea

Consiliului, privind păstrarea datelor în vederea prevenirii, investigării, depistării și urmăririi infracțiunilor, inclusiv a terorismului.

Recurentul își întemeiază recursul formulat împotriva ordonanței atacate a Tribunalului de Primă Instanță pe două motive.

În primul rând, Tribunalul ar fi încălcat principiul contradictorialității. Acest principiu, ca expresie a garanției unui proces echitabil și a unei protecții judiciare efective, urmărește printre altele să evite influențarea deciziei judecătorești de un argument care nu a putut fi pus în discuția părților. Astfel se previne o „decizie-surpriză”. Pentru evitarea unei „decizii-surpriză”, Tribunalul ar fi trebuit să acorde recurentului o posibilitate de clarificare.

În al doilea rând, Tribunalul ar fi încălcat dreptul comunitar prin interpretarea greșită a conceptului „persoană juridică” în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE și prin negarea în mod eronat a calității de persoană juridică a recurentului și așadar a capacității acestuia de a acționa în justiție.

Tribunalul s-ar fi orientat în raport cu faptul că președintele Landtag Schleswig-Holstein, în cadrul prerogativelor sale de reprezentare în justiție, nu-l reprezintă pe recurent ci „*nemijlocit landul*”, recurentul neavând așadar capacitate juridică și, prin urmare, nici capacitatea de a acționa în fața instanțelor comunitare. Ar rezulta că Tribunalul ar fi considerat acțiunea ca fiind admisibilă dacă cererea purta mențiunea „*Land Schleswig-Holstein*” în loc de cea a recurentului. Această interpretare ar fi nu numai greșită în drept, întrucât nu este conformă constituției landului Schleswig-Holstein, ci constituie și o decizie-surpriză pentru recurent care nu se putea aștepta la aceasta. Ordonanța Tribunalului ar cuprinde o eroare de drept în primul rând pentru că Tribunalul nu a recunoscut că, în conformitate cu constituția landului Schleswig-Holstein, Landtag este „*organul suprem de formare a voinței politice ales de popor*” și, în al doilea rând, pentru că acesta nu a remarcat că președintele Landtag reprezintă „Landtag” în ansamblul său în cadrul litigiilor de natură constituțională care îl privesc. Noțiunea „*Land*” ar fi utilizată în drept în mod complet și nespecific și — în funcție de contextul normativ — aceasta ar putea privi atât guvernul landului cât și parlamentul landului.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunal de première instance de Mons (Regatul Belgiei) la 14 iulie 2008 — Société de Gestion Industrielle (SGI)/Regatul Belgiei

(Cauza C-311/08)

(2008/C 260/07)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Tribunal de première instance de Mons